

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Theologia Scholastica

Mayr, Anton

MDCCXXXII

Art. XVI. Solvuntur Objectiones.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-84303](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-84303)

mox ob nova impedimenta omnino illud Pontifex suspendere debuit. Ut tamen extremos conatus adhiberet, ipsemet, quamvis senex septuagenario major, exhausto longo Nicaram uique itinere, à Carolo V. & Francisco I. saltem in decennium inducias impetravit, statimque iterum anno 1542. Concilium Tridentum indixit: & tamen ob recrudescens bellum, aliæque obstacula, non nisi anno 1545. sub finem, seu 13. Decembris sessio prima celebrari potuit.

Mox an. 1547. ob litem Tridenti grassantem, Pontifice illud Bononiam transferri, Carolo V. verò id Tridenti retineri volentibus, omnino fuit suspensum. Resumptum denuo an. 1551. à Julio III. statim iterum altero anno ob nuntium belli, à Protestantibus imminens, suspendi debuit. Et sic cessatum fuit per novem integros annos, donec Pius IV. anno Pontificatus sui II. illud reassumi præceperit, ac tandem exhaustis maximis curis, ei mense Decembri an. 1563. hoc est, ab ejus exordio anno 18. finem imposuerit.

Alias difficultates gravissimas, eo durante Concilio exortas, legere licet in historia ejusdem, à Cardinale Pallavicino conscripta: quam, si evolueris, fateberis, synodum œcumenicam cogere, esse rem vix non moraliter impossibilem. Certè à Tridentino finito fluxerunt hucusque anni ferme centum septuaginta, nec tamen toto hoc tempore, quamvis voluissent Pontifices, de ullo novo Concilio universali convocando agere potuerunt. Ex quo cuius rectè sentienti est manifestum, quòd Christus Ecclesiæ suæ non reliquerit hoc medium unicam, profligandi errores, ac hæreses.

ARTICULUS XVI.

Solvuntur Objectiones.

415. **O**B. 1. Datur appellatio ab imperatore ad comitia: ergo etiam à Papa ad Concilium. Confirm. Appellatio est remedium juris naturæ, hoc est, à naturali jure cuique concessum, & habet rationem defensionis, quæ omnibus jure naturæ licita est, contra gravamen ex sententia condemnatoria: ergo etiam licita est appellatio à Papa ad Concilium; alias enim, si quis injustè gravaretur, non haberet ullum remedium suæ innocentiae &c. Resp. Multi Jurisconsulti negant antec. ergo illud omitto, & neg. conf.

Papa suam potestatem immediatè habet à Christo, cujus Vicarius est, jure Divino: econtra imperator suam potestatem habet quidem mediatè à DEO: at immediatè eam habet à populo, vel electoribus, qui potuerunt ei conferre potestatem, vel magis, vel minùs limitatam. At Summo Pontifici, nec populus fidelis, nec Episcopi, nec electores, seu Cardinales, possunt dare supremam potestatem spiritualem, qua fruitur: sed isti tantum quasi præsentant personam, à Christo instituendam, & suprema potestate donandam; unde alii non possunt, eam potestatem

limitare, aut Papam sibi in ordine ad appellationes subijcere.

416. Ad confirm. dist. ant. Est remedium juris naturæ appellatio genericè sumpta. conc. ant. appellatio qualibet in specie, & præsertim tam frivola, inutilis, & perniciofa. neg. ant. & conf. Certè jura humana sæpe prohibent appellationem; & sæpe præcipitur, e. g. c. 1. de rescriptis, ut appellatione remota, procedatur: nec potest jus naturale permittere usum medii tam perniciosi &c. Dein in causâ fidei nemo Pontificiæ definitioni contrarius potest esse innocens. In aliis etiam causis saltem est moraliter impossibile, ut appellans sit innocens; quia appellatio ad Concilium non interponitur in quibuslibet causis minimis: in gravioribus autem cautissimè proceditur. Quodsi tamen in casu extraordinario aliquis damnaretur ex errore puri facti, non aliud contingeret, quàm, quòd frequens est in tribunalibus sæcularium principum, ubi tamen sæpissimè non datur appellatio. Et licet taliter læso non concedatur appellatio ad Concilium, datur tamen, ut diximus, facultas petendi novam causæ suæ revisionem.

417. Ob. 2. Potest appellatio fieri ad Concilium, ut in eo Pontifex melius informetur: seu potest fieri appellatio à Pontifice, non satis informato, ad melius informandum: ergo saltem aliqua appellatio à Pontifice est licita. prob. conf. hac ratione appellatio non fit ad superiorem: ergo est licita. Resp. neg. ant. & ejus suppositum; non enim opus est Pontifici meliori informatione; quia antecederet ad definitiones Pontificis, ab hoc semper habetur informatio tanta, quanta requiritur: & Spiritus S. sicut assistit, ut nihil definiatur falsum, ita quoque assistit, ut nihil definiatur sine informatione necessaria.

Quòd autem Papa adhuc aliquanto melius informari possit à Concilio, non probat, id esse necessarium, nec aliquis informationis excessus potest compensare ea damna, quæ suprâ retulimus, oritura ex dilatione definitionum usque ad Concilium universale. Caterum Pontifices solent, antecederet ad suas definitiones adhibere accuratissimam diligentiam, per se, & alios, ut habeatur exactissima informatio, qua volunt utique satisfacere suo officio, & impedire, ne dent qualemunque occasionem perturbationum, aut schismatum &c. & hoc à multiplici experientia constat.

Sic Alexander VII. in sua Bulla: Ad sanctam B. Petri Sedem. testatur, causam propositionum Jansenii discussam esse, eam profecto diligentia, qua major desiderari non posset. & Clemens XI. in Constitutione Unigenitus ait, causam propositionum Quesnellii, discussam esse quàm maximâ diligentia, ac maturitate. Similia passim in aliis Bullis habentur: quin etiam solent Pontifices, indicare preces publicas pro impetrando Divino lumine &c. vide etiam dicta n. 381. ad object. 3. Quare appellatio talis inutilis, certè

certe non necessaria est; quia post sufficientissimam informationem, infallibiliter statuta, reformari non possunt. Imò, ut diximus celebres Juristae negant, etiam ab imperatore minus informato posse fieri appellationem ad eum melius informandum.

418. Ob. 3. Sæpius jam, Catholici etiam, appellarunt à Papa ad Concilium universale: ergo debet appellatio talis esse licita, & valida. Resp. dist. ant. appellarunt à definitionibus fidei, neg. ant. ab aliis gravaminibus sibi, ut putabant, factis. conc. ant. & neg. conf. In causis fidei antehac non nisi heretici, e. g. Pelagiani, & Lutherani, appellarunt. In aliis gravaminibus particularibus, causis profanis, vel saltem totam Ecclesiam non concernentibus, appellarunt aliqui alii, sed nec isti licite, aut valide. Certè nunquam propter ipsos Concilium generale convocatum fuit, minus decisio Pontificis à Concilio correctæ. Quin nec ob hereticos appellantes coacta sunt synodi: sed postquam definitione Pontificis fuere damnati, Ecclesia hoc iudicio stetit.

Sic tribus primis sæculis, quando ob persecutiones gentilium nondum poterant celebrari synodi universales, à Pontificibus absque Concilio damnatae fuere hæreses plures, Marcionis, Montani, Cataphrygarum, Novatianorum, Sabellii, Pauli Samosatani: postea etiam Apostolica Sedes absque Concilio damnavit Priscillianistas, item Pelagium, Jovinianum, Vigilantium: quin propter Episcopos aliquos Pelagianos, ad universalem synodum appellantes, aliquod Concilium coactum fuerit. Sic sanè testatur S. Augustinus l. 4. contra duas epistolæ Pelagianorum, c. 12. seu ultimo: *Aut vero congregatione synodi opus erat, ut aperta perniciēs damnaretur: quasi nulla hæresis aliquando, nisi synodi congregatione damnata sit, cum potius rarissime inveniantur, propter quas damnandas necessitas talis extiterit: multoque sint, atque incomparabiliter plures, quæ, ubi extiterunt, illic improbari, damnarique meruerunt, atque inde per ceteras terras devivanda innotescere potuerunt.*

419. Ob. 4. Universitas Parisiensis an. 1337. docuit, in causis fidei licite appellari posse à Papa ad Concilium. Idem censuerunt Patres Concilii Pisani, Basileensis, & Constantiensis. Idem sensit Aeneas Sylvius, postea Pius II. Summus Pontifex: item S. Antoninus, & Joannes Gerson Parisiensis Cancellarius: ergo debet esse licita talis appellatio. Resp. Si Sorbona id docuit (nam meritò dubitari potest, an id docuerit de definitionibus in materia fidei, ab indubitato Pontifice factis, de quo vide n. 336.) si, inquam, tunc temporis id docuit, non benedocuit, & postea sapientius sensit.

Sanè ostendit Josephus Gibalinus. l. 5. de jure canon. c. 3. §. 15. post illa tempora nostram sententiam à Sorbonicis doctoribus traditam fuisse: quid senserit Petrus de Marca Archiepiscopus Parisiensis, qui po-

steriori tempore vixit, vide n. 409. Melius etiam sensit Clerus Gallicanus in literis ad Innocentium XII. datis, de quibus n. 372. nec non etiam moderni Præsules Gallicæ in suis ad regem literis supra memoratis, quibus appellationem quorundam egregie confutant.

420. Quod spectat ad Aeneam Sylvium, postea Pium II. hic sententiam illam jam, antequam ad Pontificatum assumptus fuit, revocavit: & postea in Mantuano Conventu hanc appellationem tanquam pestiferam reprobavit. S. Antoninus (de quo vide n. 347.) non docet, licite à Papa appellari ad Concilium: sed tantum, Pontificem non posse definire aliquid contrarium illi, quod jam à legitimo Concilio generali fuit definitum: quod utique non potest; nam, si contrarium quid definire vellet, eo ipso in apertam hæresin incideret, & Pontificatu excideret; quo casu utique dein Concilio subjectus esset. Theologi, & Patres Pisani, ac Constantienses, loquuntur de Pontificibus dubiis, quales erant tempore schismatis.

Quod spectat ad Basileenses, imprimis certum est, eos excessisse; unde in Lateranensi sub Leone X. sess. 11. in Bulla: *Pasce aternus gregem suum.* dicitur de eo, post translationem ab Eugenio factam *Concilio-bulo*, quod *Concilium amplius appellari non merebatur, . . . ac propterea nullum robur habere.* Et sanè, quando istud Concilium contra Pontificem insurrexit, fuit acephalum, & Spiritus S. assistentiâ destitutum; unde etiam Patres illi, postea cum Eugenio IV. in gratiam redeunt, opinionem suam retractarunt: & Amadeus ipse, seu Felix V. illegitimè electus, Pontificatu suo qualicunque cessit; in ejus tamen gratiam Eugenius, non quidem Concilium, sed tamen aliquorum beneficiorum collationem, approbavit. Quod spectat ad alios auctores, etiam Gersonem, vel isti explicandi sunt de casu Pontificis dubii, vel, si plus velint, dicendi sunt excessisse: atque ideo deferendi sunt.

ARTICULUS XVII.

An sit de fide, modernum SS. Dominum Clementem XII. esse verum, & legitimum Summum Pontificem.

421. Refert Oviedo tract. de fide contr. 4. punct. 7. n. 86.

Compluti olim fuisse doctores, qui negarint, esse de fide, hunc in individuo hominem, legitimè electum e. g. nunc SS. Clementem XII. esse verum Pontificem, Vicarium Christi, ac D. Petri successorem: hos postea à Clemente VIII. fuisse Romam citatos, ad causam dicendam: quamvis dein, omisso Romano itinere, Compluti res composita fuerit. Nec post tempora Clementis VIII. facile reperies auctorem impressum, qui oppositum teneat.

Citatur quidem Tannerus tom. 3. disp. 1. de fide q. 4. dub. 4. n. 160. at paulò inferius n. 165.